

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

อุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายเป็นอุตสาหกรรมการเกษตรที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจต่อภาคเกษตรกรรมและต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ เนื่องจากอ้อยที่แปรรูปเป็นน้ำตาลทรายจัดเป็นสินค้าส่งออกและแหล่งเงินตราต่างประเทศที่สำคัญของไทย นอกจากนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ประเทศไทยยังมีฐานะเป็นผู้ส่งออกน้ำตาลทรายรายใหญ่อันดับ 3 ของโลกรองจาก บราซิลและออสเตรเลีย (สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย, 2541) และเมื่อมาพิจารณาการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทยในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 - 2542) พบว่า มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยตลอด คือ ใน พ.ศ. 2533 มีปริมาณส่งออก 2.38 ล้านตันเพิ่มเป็น 3.23 ล้านตัน ใน พ.ศ. 2542 แต่เมื่อมาพิจารณาอัตราการขยายตัวของการส่งออกในช่วงระยะเวลาเดียวกันกลับพบว่า อัตราการขยายตัวของการส่งออกของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่น ใน พ.ศ. 2533 มีอัตราการขยายตัวลดลงร้อยละ 20 ต่อมาในปี 2534 กลับมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 14 ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ตลอดเวลา จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2541 ปรากฏว่ามีอัตราการขยายตัวลดลงมากถึงร้อยละ 43 แต่กลับเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 39 ในปีถัดมา ซึ่งลักษณะดังกล่าวเหล่านี้ได้ทำให้มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ เกษตรกรชาวไร่อ้อย และผู้ที่เกี่ยวข้องกับระบบอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทราย ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างการส่งออก ความสามารถในการแข่งขันของการส่งออกน้ำตาลทราย และเสถียรภาพของปริมาณและความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบายที่เหมาะสมในอนาคต และในส่วนของธุรกิจน้ำตาลและโรงงานน้ำตาล สามารถนำผลการศึกษาไปประกอบการตัดสินใจในการดำเนินกลยุทธ์การตลาดและการวางแผนการผลิตที่เหมาะสม

ในการศึกษาถึงความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ประสงค์หลัก เพื่อทราบถึงลักษณะของความสามารถและเสถียรภาพในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ย่อยคือ 1) เพื่อทราบนโยบายการส่งออกและนำเข้าน้ำตาลทรายของประเทศไทยและประเทศคู่ค้าที่สำคัญ 2) เพื่อทราบถึงลักษณะโครงสร้างการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย 3) เพื่อทราบถึงระดับและแนวโน้มของความ

สามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทยโดยรวมและในตลาดที่สำคัญ และ 4) เพื่อทราบถึงเสถียรภาพของปริมาณการส่งออกและความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทยโดยรวมและในตลาดที่สำคัญๆ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) โดยรวบรวมจากกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กรมการค้าต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย บริษัทอ้อยและน้ำตาลไทย จำกัด องค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) และการสืบค้นข้อมูลจากระบบ internet การศึกษานี้ได้ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองส่วนแบ่งการตลาดคงที่ (CMS) และการวิเคราะห์การขาดเสถียรภาพในการส่งออก โดยใช้ข้อมูลระหว่าง ปี พ.ศ. 2525 ถึง 2543 และได้ทำการศึกษาทั้งเป็นรายประเทศ/กลุ่มประเทศนำเข้าน้ำตาลทรายจากประเทศไทยทุกประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 15 ประเทศ/กลุ่มประเทศในการศึกษาการวิเคราะห์แบบจำลองส่วนแบ่งการตลาดคงที่นั้น จะทำการศึกษา 3 ส่วนด้วยกัน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการศึกษาภาพรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมและในทุกตลาดรวมกันของประเทศไทย ส่วนที่ 2 เป็นการศึกษาการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของประเทศไทย โดยแยกเป็นรายประเทศที่นำเข้าน้ำตาลทรายจากประเทศไทย และส่วนที่ 3 เป็นการศึกษาการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย โดยจะแยกชนิดของน้ำตาลทรายที่ส่งออก ซึ่งได้แก่ น้ำตาลทรายดิบ และน้ำตาลทรายขาว และแยกเป็นรายประเทศที่นำเข้าน้ำตาลทรายจากประเทศไทย ส่วนการวิเคราะห์การขาดเสถียรภาพ ได้ทำการศึกษาการขาดเสถียรภาพของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทยและความสามารถในการแข่งขันโดยรวมและความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงที่คำนวณได้จากแบบจำลอง CMS ซึ่งมีรายละเอียดของผลการศึกษาโดยสรุปดังนี้

ในส่วนของโครงสร้างการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายดิบของประเทศไทยมีสัดส่วนลดลงโดยตลอด คือในช่วงปี 2525-29 มีสัดส่วนการส่งออกประมาณร้อยละ 90 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวม และลดลงเหลือร้อยละ 64 ในช่วงปี 2540-44 ในขณะที่สัดส่วนการส่งออกน้ำตาลทรายขาวนั้นกลับเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง คือเพิ่มจากร้อยละ 10 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในช่วงปี 2525-29 เป็นร้อยละ 36 ในช่วงปี 2540-44 และสำหรับประเทศนำเข้าที่ประเทศไทยส่งออกน้ำตาลทรายไปขายในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นโดยตลอด ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย คือในช่วงปี 2525-29 ประเทศไทยส่งออกไปขายในสัดส่วนที่ต่ำกว่าร้อยละ 2 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของไทยเท่านั้น และได้เพิ่มเป็นร้อยละ 29 ในช่วงปี 2540-44 กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือในช่วงปี 2525-29 มีสัดส่วนการส่งออกของไทยเพียงประมาณร้อยละ 2 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของไทย และได้เพิ่มเป็นร้อยละ 7 ในช่วงปี 2540-44 ในขณะที่สัดส่วนการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยไปประเทศญี่ปุ่นนั้นมีสัดส่วนคงที่ คือตั้งแต่ช่วงปี 2530-34 เป็นต้นมามีสัดส่วนการส่งออกประมาณร้อยละ 21 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของ

ไทย แต่ก็มีบางประเทศนำเข้าที่ประเทศไทยส่งออกน้ำตาลทรายไปขายในสัดส่วนที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ ประเทศจีน ซึ่งจากเดิมในช่วงปี 2525-29 มีสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 25 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของไทย และเหลือเพียงร้อยละ 5 ในช่วงปี 2540-44 สำหรับสัดส่วนการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดานั้นในช่วงปี 2525-29 มีสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 5 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของไทย และลดลงเหลือต่ำกว่าร้อยละ 1 ในช่วงปี 2540-44 เท่านั้น ส่วนในกลุ่มประเทศลาตินอเมริกานั้น ประเทศไทยส่งน้ำตาลทรายออกไปขายเพียงแค่ 2 ช่วงแรกเท่านั้น หลังจากนั้นประเทศไทยก็ไม่ได้มีการส่งออกน้ำตาลทรายไปยังกลุ่มประเทศลาตินอเมริกาอีกเลย

สำหรับนโยบายที่เกี่ยวข้องกับน้ำตาลทรายของประเทศไทย ในปี 2523 รัฐบาลได้ควบคุมราคาจำหน่ายน้ำตาลทรายภายในประเทศ ต่อมาในฤดูกาลผลิต 2525/26 ได้นำระบบแบ่งปันผลประโยชน์ 70 : 30 มาใช้ ส่วนในปี 2528 ก็ได้ห้ามนำเข้าน้ำตาลทรายมาในประเทศ และในฤดูกาลผลิต 2535/36 ได้เปลี่ยนระบบการซื้อขายอ้อยจากเดิมเป็นการซื้อขายตามน้ำหนักมาเป็นการซื้อขายตามความหวาน ต่อมาในปี 2538 ประเทศไทยได้สมัครเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก และอนุญาตให้มีการนำเข้าน้ำตาลทรายเข้ามาในประเทศได้ โดยใช้มาตรการโควตาภาษี (tariff rate quota)

ในส่วนของนโยบายที่เกี่ยวข้องกับน้ำตาลทรายของประเทศคู่ค้าต่างๆของประเทศไทย พบว่าเดิมประเทศนำเข้าส่วนใหญ่ได้พยายามใช้นโยบายต่างๆเพื่อส่งเสริมให้อุตสาหกรรมน้ำตาลทรายของประเทศตนมีความมั่นคง ซึ่งนโยบายที่ใช้นั้นประกอบด้วย การห้ามนำเข้าน้ำตาลทราย การกำหนดโควตานำเข้า การตั้งกำแพงภาษี การอุดหนุนการส่งออก และการอุดหนุนการผลิต ซึ่งจากการใช้มาตรการดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อการผลิตและการค้ำน้ำตาลในตลาดโลก และเมื่อมีการก่อตั้งองค์การการค้าโลกขึ้นมาในปี พ.ศ. 2538 ประเทศต่างๆที่เป็นสมาชิกจะต้องยกเลิกมาตรการการกีดกันทางการค้าต่างๆ ลดการอุดหนุนการผลิตและการส่งออกเพื่อการปกป้องระบบอุตสาหกรรมน้ำตาลทรายในประเทศ และเปลี่ยนมาใช้มาตรการระบบโควตาภาษีเพื่อให้สอดคล้องกับข้อตกลงขององค์การการค้าโลก

ผลการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนำเข้าทั้งหมดของประเทศไทย ปรากฏว่า ประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 96,069 ตัน โดยสามารถส่งออกน้ำตาลทรายได้มากกว่าผลของการขยายตัวของตลาดโลกที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 25,984 ตัน ส่วนผลจากการกระจายสินค้า แสดงว่าประเทศไทยควรจะส่งออกน้ำตาลทรายได้ลดลงเฉลี่ยปีละ 9,667 ตัน แต่ผลจากการกระจายตลาดนั้นกลับแสดงว่า ประเทศไทยควรจะส่งออกน้ำตาลทรายเพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ 374,447 ตัน ในขณะที่ผลจากความสามารถในการแข่งขันโดยรวมนั้นลดลงเฉลี่ยปีละ 294,696 ตัน แต่เมื่อมา

พิจารณาถึงความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงแล้ว ปรากฏว่า ประเทศไทยยังคงมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศคู่แข่งต่างๆ ในตลาดโลก ได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 5,915,051 ตัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การที่ประเทศไทยมีความสามารถในการส่งออกน้ำตาลทรายลดลงนั้น มีสาเหตุหลักมาจากการปรับตัวที่ผิดทิศทางเฉลี่ยถึงปีละ 6,209,747 ตัน กล่าวคือ ประเทศไทยอาจจะใช้ความพยายามในการส่งออกในตลาดที่หดตัวหรือลดการส่งออกในตลาดที่ขยายตัวนั่นเอง

ภาพรวมจากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปประเทศญี่ปุ่น พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการหดตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดญี่ปุ่นที่ลดลงเฉลี่ยปีละ 7,613 ตัน แต่ประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้ถึงเฉลี่ยปีละ 20,602 ตัน ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดประเทศญี่ปุ่น ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 44 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเท่ากับ 28,259 ตัน แต่ทั้งนี้ประเทศไทยก็ยังมีปรับตัวที่ผิดทิศทางอยู่ นั่นเอง กล่าวคือ ไม่สามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในประเทศญี่ปุ่นได้เลย ทั้งๆ ที่ควรจะเพิ่มการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศญี่ปุ่นได้เฉลี่ยปีละ 10 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศญี่ปุ่น ไทยก็สามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 20,602 ตัน ทั้งๆ ที่โดยอิทธิพลของการหดตัวของตลาดแห่งนี้ ไทยน่าจะลดการส่งออกโดยเฉลี่ยปีละ 7,666 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดญี่ปุ่นลดลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 10 ตัน/ปี ส่วนน้ำตาลทรายดิบนั้นไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมในตลาดญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นเท่ากับ 28,268 ตัน/ปี ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศญี่ปุ่นเท่ากับ 34,406 ตัน/ปี เท่านั้น

ผลการศึกษาความสามารถในการแข่งขันของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปประเทศจีน พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการหดตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดจีนเฉลี่ยปีละ 21,676 ตัน และประเทศไทยก็ไม่สามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้คือส่งออกลดลงเฉลี่ยปีละ 24,493 ตัน ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้านั้นมีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 16,502 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดจีนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเท่ากับ 13,685 ตัน/ปี ทั้งนี้เป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ถูกต้องทิศทาง กล่าว

คือ สามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศจีนเพิ่มขึ้นเพียง 11 ตัน ทั้งๆที่ควร จะลดการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศจีนได้เฉลี่ยถึง ปีละ 14,238 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศจีนนั้น ไทยลดการส่งออกลงเฉลี่ยปีละ 24,504 ตัน โดยอิทธิพลของการหดตัวของตลาดแห่งนี้ ไทยน่าจะลดการส่งออกโดยเฉลี่ยปีละ 23,940 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิด ต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวใน ตลาดจีนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาการศึกษาเท่ากับ 14,249 ตัน/ปี ส่วนน้ำตาลทรายดิบนั้นไทย ไม่สามารถแข่งขันกับคู่แข่งอื่นๆในตลาดจีนได้ คือมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมลดลง เฉลี่ยปีละ 564 ตัน ในขณะที่ความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทราย ทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบของไทยในตลาดจีนนั้น พบว่า ไทยไม่สามารถแข่งขันกับคู่แข่งอื่นๆ ในตลาดจีนได้ คือมีความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงลดลงเฉลี่ยปีละ 11,205 ตันและ 38,676 ตัน ตามลำดับ

ผลการศึกษาความสามารถในการแข่งขันของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสอง ชนิดของประเทศไทยไปประเทศมาเลเซีย พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของ การขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดมาเลเซียเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 1,770 ตัน แต่ประเทศไทย สามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้ถึงเฉลี่ยปีละ 9,561 ตัน ซึ่งสูงกว่า อิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดประเทศมาเลเซีย ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้า นั้นมีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 32 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดมาเลเซียเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยเท่ากับ 7,823 ตัน/ปี แต่ทั้งนี้ประเทศไทยก็ยังมีการปรับตัวที่ผิดทิศทาง โดยประเทศไทย สามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในประเทศมาเลเซียได้มากขึ้นถึง 2,472 ตัน/ปี ทั้งๆ ที่ควรจะเพิ่มการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศมาเล เซียได้เพียงแค่เฉลี่ยปีละ 14 ตันเท่านั้น ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศมาเลเซีย ไทยก็ สามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ 7,088 ตัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดแห่ง นี้ ไทยควรจะเพิ่มการส่งออกโดยเฉลี่ยเพียง 1,723 ตัน/ปี

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิด ต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาว และน้ำตาลทรายดิบในตลาดมาเลเซียเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาการศึกษาเท่ากับ 2,458 ตัน/ปี และ 5,365 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาล

ทรายของไทยในตลาดมาเลเซียจะมีอยู่ในทั้งตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบ เท่ากับ 2,126 ตัน/ปี และ 26,191 ตัน/ปี ตามลำดับ

ผลการศึกษาความสามารถในการแข่งขันของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปประเทศเกาหลีใต้ พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดเกาหลีใต้เฉลี่ยปีละ 12,950 ตัน แต่ประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้เฉลี่ยปีละ 12,246 ตัน ซึ่งต่ำกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดประเทศเกาหลีใต้เพียงเล็กน้อย ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 114 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดเกาหลีใต้ลดลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 589 ตัน/ปี สำหรับการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดนี้ โดยพบว่า ไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในประเทศเกาหลีใต้ได้มากขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ 205 ตัน ทั้งๆ ที่ควรจะลดการส่งออกตามอิทธิพลของการหดตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศเกาหลีใต้คือลดลงเฉลี่ยปีละ 87 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศเกาหลีใต้ ประเทศไทยก็สามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 12,041 ตัน โดยเปรียบเทียบกับอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดแห่งนี้ ประเทศไทยน่าจะส่งออกได้โดยเฉลี่ย 12,923 ตัน/ปี

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดเกาหลีใต้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 292 ตัน/ปี ส่วนความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของน้ำตาลทรายดิบในตลาดนี้ ลดลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 881 ตัน/ปี ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดเกาหลีใต้จะลดลงทั้งในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบเท่ากับ 123 ตัน/ปี และ 4,146 ตัน/ปี ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปประเทศศรีลังกา พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดศรีลังกาเฉลี่ยปีละ 5,071 ตัน และประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้เฉลี่ยปีละ 7,411 ตัน ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดประเทศศรีลังกาพอสมควร ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเฉลี่ยถึง 164,918 ตัน/ปี

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดศรีลังกาลดลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 162,579 ตัน/ปี ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ผิดทิศ

ทาง กล่าวคือ ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในประเทศศรีลังกาได้เพียงเฉลี่ยปีละ 3,433 ตัน ทั่วๆที่ควรจะมีการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศศรีลังกาได้มากถึงเฉลี่ยปีละ 164,099 ตัน ส่วนการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศศรีลังกา ประเทศไทยก็สามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นเพียงเฉลี่ยปีละ 3,978 ตัน ทั่วๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดแห่งนี้ ไทยน่าจะส่งออกได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 5,891 ตัน/ปี

นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบของไทยในตลาดศรีลังกาลดลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 160,666 ตัน/ปี และ 1,913 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดศรีลังกาจะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบเท่ากับ 5,688,714 ตัน/ปี และ 12,045 ตัน/ปี ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปประเทศอินโดนีเซีย พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดอินโดนีเซียเฉลี่ยปีละ 48,677 ตัน และประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้เพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ 62,505 ตัน ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดประเทศอินโดนีเซียมาก ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเฉลี่ยถึงปีละ 75,269 ตัน อย่างไรก็ตามประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดอินโดนีเซียลดลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 61,442 ตัน/ปี สำหรับการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดนี้ พบว่า ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศอินโดนีเซียได้เพียงแค่เฉลี่ยปีละ 38,272 ตัน ทั่วๆที่ควรจะมีการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศอินโดนีเซียได้มากถึงเฉลี่ยปีละ 128,030 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศอินโดนีเซีย พบว่า ประเทศไทยสามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ 24,233 ตัน ทั่วๆที่โดยอิทธิพลของการหดตัวของตลาดแห่งนี้ ไทยน่าจะลดส่งออกโดยเฉลี่ยถึง 4,084 ตัน/ปี

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดอินโดนีเซียลดลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 89,759 ตัน/ปี ส่วนน้ำตาลทรายดิบนั้นไทยสามารถเพิ่มความสามารถในการแข่งขันโดยรวมได้เฉลี่ยปีละ 28,317 ตันในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดอินโดนีเซียจะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบซึ่งจะทำให้ประเทศไทยสามารถส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 127,375 ตัน และ 27,153 ตัน ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดสหรัฐอเมริกาและแคนาดาเฉลี่ยปีละ 100 ตัน แต่ประเทศไทยไม่สามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดนี้ได้ คือลดลงเฉลี่ยปีละ 14,518 ตัน ซึ่งต่ำกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดามาก ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 66 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดสหรัฐอเมริกาและแคนาดาตกลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 14,552 ตัน/ปี ทั้งนี้เป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ผิดทิศทาง ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดาได้คงที่ คือไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ทั้งๆที่ควรจะมีการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดาเฉลี่ยปีละ 31 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ประเทศไทยไม่สามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นแต่กลับลดลงถึงเฉลี่ยปีละ 14,518 ตัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดแห่งนี้ ประเทศไทยน่าจะส่งออกได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 3 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบในตลาดสหรัฐอเมริกาและแคนาดาตกลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 31 ตัน/ปี และ 14,521 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดสหรัฐอเมริกาและแคนาดาจะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบซึ่งลดลงโดยเฉลี่ยปีละ 12 ตัน และ 14,176 ตัน ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศละตินอเมริกาพบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการหดตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มละตินอเมริกา คือลดลงเฉลี่ยปีละ 5,557 ตัน และประเทศไทยก็ไม่สามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้ได้ คือไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ทั้งๆที่ตลาดกลุ่มประเทศละตินอเมริกาหดตัวลง ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าลดลงเฉลี่ย 590 ตัน/ปี อย่างไรก็ตามประเทศไทยก็ยังมีสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มละตินอเมริกาเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเท่ากับ 6,147 ตัน/ปี ทั้งนี้เป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ถูกต้องทิศทาง กล่าวคือ ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศละตินอเมริกาได้คงที่ คือ ไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ทั้งๆที่ควรจะมีการส่งออกตามอิทธิพลของการหดตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศละตินอเมริกาลงเฉลี่ยปีละ

4,394 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศละตินอเมริกา ไทยสามารถส่งออกได้คงที่เช่นกัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดกลุ่มนี้ไทยน่าจะลดส่งออกโดยเฉลี่ยปีละ 1,753 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มละตินอเมริกาเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 4,394 ตัน/ปี และ 1,753 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดกลุ่มละตินอเมริกาจะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายดิบซึ่งเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 876 ตัน

จากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศยุโรป พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการหดตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มยุโรป คือลดลงเฉลี่ยปีละ 16,301 ตัน และประเทศไทยก็ไม่สามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้ได้เช่นกัน คือลดลงเท่ากับ 6,947 ตัน ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงปีละ 3,191 ตัน นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มยุโรปเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเท่ากับ 6,164 ตัน ทั้งนี้เป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ถูกทิศทาง กล่าวคือ ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศยุโรปได้คงที่ คือไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ทั้งๆที่ควรจะลดการส่งออกตามอิทธิพลของการหดตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศยุโรปลงเฉลี่ยปีละ 400 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศยุโรป ประเทศไทยส่งออกได้ลดลงเฉลี่ยปีละ 6,947 ตัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการหดตัวของตลาดกลุ่มนี้ไทยน่าจะส่งออกได้ลดลงโดยเฉลี่ยถึง 12,711 ตัน/ปี

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มยุโรปเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 400 ตัน/ปี และ 5,764 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบของไทยในตลาดกลุ่มยุโรปลดลงโดยเฉลี่ยปีละ 4,875 ตัน และ 17,545 ตัน ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศแอฟริกา พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มแอฟริกาเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 5,720 ตัน และประเทศไทยสามารถขยายปริมาณ

การส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้เพิ่มขึ้นแค่เฉลี่ยปีละ 995 ตันเท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดกลุ่มประเทศแอฟริกา ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 1,164 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขัน โดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มแอฟริกาตกลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 5,888 ตัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ผิดทิศทาง กล่าวคือ ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศแอฟริกาได้เฉลี่ยปีละ 3,064 ตัน ทั้งๆที่ควรจะมีการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศแอฟริกาเฉลี่ยปีละ 1,076 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศแอฟริกาที่ไทยไม่สามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้น คือลดลงเฉลี่ยปีละ 2,070 ตัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดกลุ่มนี้ไทยน่าจะส่งออกได้เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยถึง 5,807 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขัน โดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดกลุ่มแอฟริกาเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 1,988 ตัน/ปี ส่วนน้ำตาลทรายดิบนั้นกลับลดลงโดยเฉลี่ย 7,877 ตัน/ปี ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดกลุ่ม แอฟริกาจะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวเท่านั้นซึ่งเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 3,833 ตัน

จากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 221 ตัน และประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้เพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ 3,725 ตัน ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 258 ตัน

ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขัน โดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเท่ากับ 3,761 ตัน/ปี สำหรับการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดกลุ่มนี้ พบว่า ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกได้เฉลี่ยปีละ 2,963 ตัน ทั้งๆที่ควรจะมีการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเพียงแค่เฉลี่ยปีละ 456 ตันเท่านั้น ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกนั้น ประเทศไทยสามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 761 ตัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดกลุ่มนี้ประเทศไทยน่าจะลดการส่งออกโดยเฉลี่ยปีละ 493 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 2,507 ตัน และ 1,254 ตัน ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกจะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยปีละ 3,777 ตัน และ 2,019 ตัน ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการหดตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือลดลงเฉลี่ยปีละ 2,253 ตัน แต่ประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 5,062 ตัน ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มาก ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 64,897 ตัน แต่ประเทศไทยก็มีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ลดลงโดยเฉลี่ยเท่ากับปีละ 57,581 ตัน ทั้งนี้เป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ผิดทิศทาง กล่าวคือ ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เฉลี่ยปีละ 5,062 ตัน ทั้งๆที่ควรจะลดการส่งออกตามอิทธิพลของการหดตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือลดลงเฉลี่ยปีละ 8,483 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไทยสามารถส่งออกได้คงที่ คือไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดกลุ่มนี้ไทยน่าจะเพิ่มการส่งออกโดยเฉลี่ยปีละ 71,127 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 13,545 ตัน/ปี ส่วนน้ำตาลทรายดิบนั้นประเทศไทยไม่สามารถแข่งขันกับคู่แข่งอื่นๆในตลาดนี้ได้ คือลดลงเฉลี่ยปีละ 71,127 ตัน ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบซึ่งเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยปีละ 4,021 ตัน และ 74,729 ตัน ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการหดตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ คือลดลงเฉลี่ยปีละ 84 ตัน แต่ประเทศไทยสามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้เพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยปีละ

8,280 ตัน ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
 อื่นๆมาก ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าลดลงเฉลี่ยปีละ 415 ตัน นอกจากนี้ไทยก็ยังม
 ความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียง
 ใต้อื่นๆเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเท่ากับ 8,780 ตัน/ปี สำหรับการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดกลุ่มนี้ พบ
 ว่า ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใ
 ด้อื่นๆได้เฉลี่ยปีละ 6,447 ตัน ทั้งนี้ที่ควรระวังเพิ่มการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของ
 ตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆเฉลี่ยปีละ 2,104 ตัน ส่วนใน
 ตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆไทยสามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้น
 เฉลี่ยปีละ 1,833 ตัน ทั้งนี้โดยอิทธิพลของการหดตัวของตลาดกลุ่มนี้ไทยน่าจะลดการส่งออกโดย
 เฉลี่ยปีละ 2,604 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิด
 ต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาว
 และน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลา
 ที่ศึกษาเท่ากับ 4,343 ตัน/ปี และ 4,437 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขัน
 ที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆจะมีอยู่ใน
 ตลาดน้ำตาลทรายขาวเท่านั้นซึ่งเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 3,410 ตัน

การวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่ม
 ประเทศเอเชียใต้ พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาล
 ทรายรวมในตลาดกลุ่มเอเชียใต้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 37,299 ตัน และประเทศไทยสามารถขยายปริมาณ
 การส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 12,435 ตัน ซึ่งต่ำกว่าอิทธิพลจากอัตรา
 การขยายตัวของตลาดกลุ่มประเทศเอเชียใต้ ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเฉลี่ยปีละ
 40,067 ตัน นอกจากนี้ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาล
 ทรายในตลาดกลุ่มเอเชียใต้ลดลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 64,931 ตัน สำหรับการส่งออกน้ำตาลทรายขาว
 ในตลาดกลุ่มนี้ พบว่า ประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศ
 เอเชียใต้ได้เฉลี่ยปีละ 12,435 ตัน ทั้งนี้ที่ควรระวังเพิ่มการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของ
 ตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศเอเชียใต้เฉลี่ยปีละ 40,595 ตัน ส่วนในตลาดน้ำตาลทรายดิบ
 ของกลุ่มประเทศเอเชียใต้ไทยสามารถส่งออกได้คงที่ ทั้งนี้โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาด
 กลุ่มนี้ไทยน่าจะเพิ่มการส่งออกโดยเฉลี่ย 36,771 ตัน/ปี

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิด
 ต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาว

และน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มเอเชียได้ลดลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 28,160 ตัน/ปี และ 36,771 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดกลุ่มเอเชียได้จะมีอยู่ในตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบซึ่งเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 10,378 ตัน และ 574 ตัน ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมทั้งสองชนิดของประเทศไทยไปกลุ่มประเทศโอเชียเนีย พบว่า การส่งออกน้ำตาลทรายของไทยได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มโอเชียเนียเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 735 ตัน แต่ประเทศไทยไม่สามารถขยายปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมในตลาดกลุ่มนี้ได้ คือลดลงเฉลี่ยปีละ 795 ตัน ซึ่งต่ำกว่าอิทธิพลจากอัตราการขยายตัวของตลาดกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ในขณะที่อิทธิพลจากการกระจายสินค้ามีค่าเฉลี่ยปีละ 223 ตัน นอกจากนี้ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายในตลาดกลุ่มโอเชียเนียลดลงโดยเฉลี่ยเท่ากับ 1,753 ตัน/ปี ทั้งนี้เป็นเพราะประเทศไทยมีการปรับตัวที่ผิดทิศทาง กล่าวคือ แม้ว่าประเทศไทยสามารถเพิ่มการส่งออกในตลาดน้ำตาลทรายขาวในกลุ่มประเทศโอเชียเนียได้เฉลี่ยปีละ 31 ตัน ทั้งๆที่ควรจะขยายการส่งออกตามอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดน้ำตาลทรายขาวของกลุ่มประเทศโอเชียเนียเฉลี่ยปีละ 182 ตัน แต่ในตลาดน้ำตาลทรายดิบของกลุ่มประเทศโอเชียเนียไทยส่งออกได้ลดลงเฉลี่ยปีละ 826 ตัน ทั้งๆที่โดยอิทธิพลของการขยายตัวของตลาดกลุ่มนี้ไทยน่าจะเพิ่มการส่งออกโดยเฉลี่ยปีละ 776 ตัน

ในด้านความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของประเทศไทยในตลาดน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ พบว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มโอเชียเนียลดลงโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาเท่ากับ 151 ตัน/ปี และ 1,602 ตัน/ปี ตามลำดับ ในขณะที่ผลของความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบของไทยในตลาดกลุ่มโอเชียเนียลดลงโดยเฉลี่ยปีละ 414 ตัน และ 691 ตัน ตามลำดับ

สำหรับผลการวิเคราะห์การขาดเสถียรภาพนั้นจะแบ่งตามปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายความสามารถในการแข่งขัน และความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริง ดังนี้

(1) ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทราย แบ่งออกเป็น

(1.1) ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายรวมของประเทศไทยไปยังประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศอินโดนีเซีย และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ทุกตลาดรวม ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศ

ศรีลังกา กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย และประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่ลงนั้นคือ ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา

(1.2) ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายดิบของประเทศไทยไปยังประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศศรีลังกา และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ในขณะที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา และกลุ่มประเทศโอเชียเนียนั้นมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่ลง

(1.3) ปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายขาวของประเทศไทยไปยังประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว ได้แก่ กลุ่มประเทศแอฟริกา และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศศรีลังกา ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย

(2) ความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทราย แบ่งออกเป็น

(2.1) ความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของน้ำตาลทรายรวมของประเทศไทยในตลาดประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว คือ ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศศรีลังกา กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ในขณะที่รวมทุกตลาด และประเทศอินโดนีเซียนั้นมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่ลง

(2.2) ความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของน้ำตาลทรายดิบของประเทศไทยในตลาดประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา

และแคนาดา ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศศรีลังกา ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ในขณะที่กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก นั้นมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่มาก

(2.3) ความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของน้ำตาลทรายขาวของประเทศไทยในตลาดประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ คือ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศศรีลังกา ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่มาก ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ

(3) ความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของการส่งออกน้ำตาลทราย แบ่งออกเป็น

(3.1) ความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของน้ำตาลทรายรวมของประเทศไทยในตลาดประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ส่วนมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ทุกตลาดรวมรวมกัน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศศรีลังกา ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ในขณะที่ประเทศจีนนั้นมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่มาก

(3.2) ความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของน้ำตาลทรายดิบของประเทศไทยในตลาดประเทศต่างๆที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่ดีแล้ว ได้แก่ ประเทศจีน และประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศศรีลังกา ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ในขณะที่กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกนั้นมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่มาก

(3.3) ความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงของน้ำตาลทรายขาวของประเทศไทยในตลาดประเทศต่างๆมีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศศรีลังกา ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา กลุ่มประเทศละตินอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศแอฟริกา กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก กลุ่มประเทศเอเชียใต้ และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย ส่วนประเทศที่มีผลรวมของแนวโน้มและเสถียรภาพอยู่ในระดับที่แย่ ได้แก่ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ

5.2 ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาเรื่องความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย ทำให้ทราบถึงความสามารถในการแข่งขันการส่งออกน้ำตาลทรายของไทยในตลาดประเทศต่างๆ ว่ามีสาเหตุมาจากองค์ประกอบใดบ้าง และสามารถในการแข่งขันกับคู่แข่งต่างๆ ในตลาดนั้นๆ ได้มากน้อยเพียงใด ส่วนในด้านของการขาดเสถียรภาพการส่งออกนั้น ทำให้เราทราบว่า ตลาดประเทศต่างๆที่เป็นคู่ค้ากับไทยมีแนวโน้มอย่างไรและมีเสถียรภาพหรือไม่ เพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องหรือจุดอ่อนในด้านต่างๆของการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทยให้ดีขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ระบบอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายของประเทศไทยมีความมั่นคงยิ่งขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและพัฒนาการส่งออกน้ำตาลทรายของประเทศไทย ดังต่อไปนี้

1. ประเทศไทยมีแนวโน้มและเสถียรภาพของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายไปยังตลาดประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดาแย่งโดยตลอด นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีสัดส่วนการส่งออกในตลาดนี้ไม่ถึงร้อยละ 1 ของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมเท่านั้น เนื่องจากประเทศไทยได้รับการจัดสรรโควตาเพียงประมาณปีละ 14,000 ตัน อีกทั้งยังไม่สามารถเพิ่มปริมาณของโควตาในตลาดนี้ให้เพิ่มขึ้นได้ เนื่องจากจะไปกระทบกับโควตาของประเทศอื่นๆ แต่โควตาดังกล่าวก็เป็นปริมาณที่ประเทศไทยได้รับอย่างต่อเนื่องประจำปีโดยที่ไม่ต้องแข่งขันกับประเทศคู่แข่งอื่นๆ ดังนั้นจึงควรพยายามรักษาโควตานำเข้าของตลาดนี้ให้คงอยู่ต่อไป

2. ประเทศอินโดนีเซียและกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ เป็นกลุ่มประเทศที่มีเสถียรภาพของปริมาณการส่งออกน้ำตาลทรายดิบที่ดีแล้ว และมีเสถียรภาพของความสามารถในการแข่งขันพอใช้ได้ และประเทศไทยยังมีสัดส่วนของการส่งออกน้ำตาลทรายรวมเพิ่มขึ้นโดยตลอด ดังนั้นรัฐบาลจึงควรผลักดันให้ประเทศที่เป็นสมาชิกในกลุ่มเขตการค้าเสรีอาเซียนทุกประเทศ จัดสินค้าประเภทน้ำตาลทรายให้อยู่ในรายการสินค้าปกติ ซึ่งจะเริ่มใช้ในปี 2546 นี้ เพื่อที่

จะได้ลดภาษีนำเข้าให้เหลือร้อยละ 0-5 ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้เปรียบประเทศคู่แข่งอื่นๆ ในกลุ่มนี้ เนื่องจากประเทศไทยจะได้เปรียบประเทศคู่แข่งต่างๆ ในด้านของระยะทาง และค่าขนส่ง

3. สำหรับกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และกลุ่มประเทศเอเชียใต้ เป็นกลุ่มประเทศที่ประเทศไทยมีเสถียรภาพของปริมาณการส่งออกและความสามารถในการแข่งขันของน้ำตาลทรายดิบพอใช้ได้ แต่เนื่องจากในกลุ่มประเทศเหล่านี้ประเทศไทยมีคู่แข่งที่สำคัญคือ บราซิล ซึ่งเป็นประเทศที่ผลิตน้ำตาลทรายดิบคุณภาพสูง ดังนั้นหากประเทศไทยต้องการเพิ่มการส่งออกและสามารถแข่งขันกับคู่แข่งในกลุ่มประเทศเหล่านี้ได้ จะต้องปรับปรุงคุณภาพของน้ำตาลทรายดิบให้สูงขึ้นด้วย

4. ประเทศไทยควรมีบริษัทผู้ค้าน้ำตาลของตนเอง โดยมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ เนื่องจากปัจจุบันเกือบทั้งหมดเป็นการขายโดยผ่านบริษัทผู้ค้าน้ำตาลต่างประเทศ ดังนั้นหากประเทศไทยมีบริษัทผู้ค้าน้ำตาลเป็นของตนเองแล้วก็จะช่วยให้เราสามารถทำการตลาดเชิงรุกได้ ซึ่งจะทำได้สามารถใช้ประโยชน์จากการเจริญเติบโตของตลาดในประเทศต่างๆ และน้ำตาลทรายชนิดต่างๆ มากขึ้น นอกจากนี้ยังจะทำให้ทราบว่าประเทศผู้ค้ามีความต้องการน้ำตาลทรายที่มีลักษณะอย่างไร เพื่อจะได้ปรับปรุงคุณภาพของน้ำตาลทรายและเพิ่มการส่งออกในตลาดเดิมให้มากขึ้นและสามารถหาตลาดใหม่ๆ ได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน

5. ประเทศศรีลังกา ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มเอเชียใต้ และกลุ่มโอเชียเนีย เป็นประเทศ/กลุ่มประเทศที่ประเทศไทยมีผลการขยายตัวของการส่งออกน้ำตาลทรายขาวเพิ่มขึ้น แต่ก็เพิ่มขึ้นน้อยกว่าอิทธิพลของการขยายตัวประเทศ/กลุ่มประเทศเหล่านี้ ดังนั้นจึงควรทำตลาดเชิงรุกให้ประเทศเหล่านี้นำเข้าน้ำตาลทรายจากประเทศไทยให้มากขึ้น

6. ประเทศไทยควรหาตลาดน้ำตาลทรายขาวใหม่ๆ และพยายามหาวิธีการที่จะเพิ่มการส่งออกน้ำตาลทรายขาวในตลาดเดิมให้มากขึ้น เนื่องจากสัดส่วนการส่งออกของน้ำตาลทรายขาวนั้นเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่น้ำตาลทรายดิบนั้นลดลงโดยตลอด อีกทั้งสัดส่วนของน้ำตาลทรายขาวในตลาดโลกก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน นอกจากนี้ราคาของน้ำตาลทรายขาวจะขายได้ราคาสูงกว่าน้ำตาลทรายดิบ ซึ่งจะส่งผลโดยตรงกับรายได้ของประเทศไทยและราคาอ้อยที่เกษตรกรจะได้รับอีกด้วย

7. ประเทศไทยควรเลิกให้ความสนใจในกลุ่มตลาดละตินอเมริกา เนื่องจากเป็นกลุ่มตลาดที่นำเข้าน้ำตาลทรายขาวจากประเทศไทยเพียง 4 ช่วงปี และนำเข้าน้ำตาลทรายดิบเพียง 6 ช่วงปีเท่านั้น และตั้งแต่ช่วงปี 2540-41 เป็นต้นมา ก็ยังไม่มีการนำเข้าน้ำตาลทรายจากประเทศไทยอีกเลย นอกจากนี้ทั้งตลาดน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบในตลาดกลุ่มนี้ยังเป็นตลาดที่หดตัวอีกด้วย

8. ในอนาคตทุกประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก จะต้องลดมาตรการต่างๆ ที่เป็นการกีดกันทางการค้าและการอุดหนุนอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายของแต่ละประเทศลง เพื่อนำไปสู่การค้าเสรี ซึ่งจากการปฏิบัติตามข้อตกลงขององค์การการค้าโลกนี้จะมีผลกระทบต่อระบบอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายของประเทศไทยเองด้วย เนื่องจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยได้ใช้ระบบการแบ่งแยกราคาน้ำตาลทราย โดยราคาน้ำตาลทรายภายในประเทศสูงกว่าราคาน้ำตาลทรายที่ส่งออกเพื่ออุดหนุนในด้านรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกอ้อย ซึ่งในอนาคตประเทศไทยจะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงขององค์การการค้าโลกก็จะทำให้ระบบราคาดังกล่าวใช้ไม่ได้ผล ซึ่งในที่สุดก็จะมีผลกระทบโดยตรงต่อรายได้ของเกษตรกร เนื่องจากราคาอ้อยที่เกษตรกรได้รับนั้นจะมาจากรายได้สุทธิจากการขายน้ำตาลทรายภายในและนอกประเทศ ซึ่งราคาน้ำตาลทรายภายในประเทศจะเปลี่ยนแปลงตามราคาในตลาดโลก ดังนั้นรัฐบาลจึงควรริบหาวิธีการหรือมาตรการต่างๆ เพื่อช่วยให้เกษตรกรผู้ปลูกอ้อยมีต้นทุนการผลิตต่ำลง และมีคุณภาพที่ดีขึ้น รวมทั้งการหาทางเลือกอาชีพใหม่ไว้รองรับด้วย